

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Εν Ἑλλάδι

Δρ 8

Εν τῷ Ἐξωτερικῷ

Φρ Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεβρίου 1901. Ὁφείλουσι δὲ οἱ ἀποστέλλοντες τὰ ἐγγραφοὶ συνδρομηταὶ τὰ ἀποστέλλουσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ τὰ ἀπευθύνονται δι' ἀπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελερίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. Γεώργ. Κ. Γάγαρον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ δεκαετίας συνηγορεῖ ἐπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ἐπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

ΕΞ ΗΠΕΙΡΟΥ

Εἰς προηγουμένην μου ἐπιστολὴν νομίζω ὅτι ἐπαρουσίων κατέδειξα πῶς κατάρθωσαν ὁ ἐν Περτέφ Περτέφ πασᾶς καὶ ἀπαλλαγῇ ὅλων τῶν ὀχληρῶν εἰς αὐτὸν στοιχείων, ἢ τοιαύτη ἐκκαθάρισις ἦτο ἀναγκαιοτάτη εἰς τοὺς σκοποὺς καὶ τὸ πρόγραμμά του, τὸ ὁποῖον ὡς κύριον ὄρον ἀναγράφει τὸ θησαυρίζειν ἐκ τῶν ἰδρώτων τῶν χριστιανῶν καὶ τὸ βεβαιῶσαι αὐτοῦ ποικιλοτρόπως. Τὸ πρόγραμμά τουτο ἐφαρμόσας πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ν. Λούρου ἐφερὲν ἄριστα ἀποτελέσματα, διότι καὶ αὐτὸς ἐγένετο πλουσιώτατος καὶ εἰς τοὺς χριστιανούς κατάρθωσε νὰ ἀμπνεύσῃ τοιαύτην φρίκην, ὥστε καὶ σήμερον ἀκόμη ἀκούοντες οἱ τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης κάτοικοι νὰ γίνηται λόγος περὶ τοῦ Περτέφ καταλαμβάνοντα ἀπὸ προσφινῆ τρέμον καὶ χάνουσι παράυτα τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου τῶν γιγόμενοι ὠχρότατοι· προσφιλὲς λοιπὸν εἰς αὐτὸν πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον τοῦ ὑπομνήσκει τόσον ἀγαθὰς ἐντυπώσεις, δὲν ἤδυνάτο νὰ λησμονήσῃ ὁ ἐμπειρότατος περὶ τὴν ἀργυρολογίαν ἐκεῖνος Πισᾶς καὶ ὡς ἔλαβεν ἐκ νέου θέσιν τὸ ἐνεθυμήθη ἐκ τῶν πρώτων· εὐθὺς δὲ ὡς ἀπὸ πηλᾶγῃ ἐκείνων, οἵτινες ἐφαίνοντο πρόθυμοι εἰς τὸ νὰ ἀναχαιτίσωσι τοὺς μυχθηροὺς αὐτοῦ σκοποὺς, τὸ ἐφήρμοσε κατὰ γράμμα, φροντίσας ὅπως οὐ μόνον μὴ ὑστερήσῃ κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑπερτερῇ τῇ δραστηριότητι, ἣν ἀπέπτυξεν εἰς Ν. Λούρον. Ἐκείνους καὶ ἀλλοῖς ἐγνώριζεν αὐτὸς ὅτι ἡ πλουσιωτέρα πηγὴ εἶνε τὰ δικαστήρια φυλακίζοντα λοιπὸν διὰ τὸ φύλλον πῆδημα ἀνθρώποι μετ'σκοπὸν νὰ πληρώσωσιν ἵνα ἀπαλλαγῶσι τῆς φυλακῆς, ἀναλόγως δὲ τῆς αἰτίας ὁρίζονται ὑπὸ τοῦ ἰδίου καὶ τιμῆματα· δυστυχῶς ὅμως καὶ τὸ ἐλληνικὸν στοιχεῖον δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ διδῇ τροφὴν καθ' ἑκάστην εἰς τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἀκορέστου αὐτοῦ τέρατος· αἱ ἐριδές, ἡ αἰώνιος αὐτῇ πληγῇ τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς, εἶνε ἐν πλήρει ἀκμῇ, καθ' ἑκάστην σχεδὸν διερχόμενος κανεὶς ἀπὸ τὸ δικαστήριον βλέπει σωρείαν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι περιμένοντι νὰ δικασθῶσι διὰ διαφόρους πράξεις, ἀπαλλάττονται δὲ τῶν ὀύχων τοῦ Περτέφ μόνον ἐὰν πληρώσωσιν ἀδρότατα τὰς ἀνοησίας των, ἄλλως σήπονται εἰς τὰς φυλακάς, πηλῶντοντες ὅμως μένουσιν ὀλόγυμοι καὶ ἀπλησιζόμενοι. Καὶ ὅμως εἶνε ἀδύνατον νὰ σωφρονισθῶσι, παύουσι δὲ τὰς φιλονεικίας μόνον ὅταν τελείως καταστραφῶσι, μία ἐκ τῶν σπουδαιωτέρων αἰτιῶν, δι' ἧς πένηται ἐντονώτατα ὁ τῶν χωρίων πληθυσμὸς εἶνε ἡ ἀλληλοφθογμία, δι' ἧς ἀπογυμνοῦται ἐντελῶς αὐτοὶ καὶ θησαυρίζουσι τοὺς ἀρχοντας· τοῦτο ἐγνώριζε κάλλιστα ὁ Περτέφ πασᾶς, διὰ τοῦτο ἤθελε τὰ δικαστήρια νὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ αὐτὸν καὶ νὰ λειτουργ-

γῶσιν ὑπὸ τῶν νευμάτων αὐτοῦ· καὶ δὲν εἶχεν ἀδικον· καθ' ἑκάστην αἱ μωρίαὶ τῶν χριστιανῶν, αὐξάνουσι τὰς εἰσπράξεις αὐτοῦ, καὶ ἐὰν ἐπλήρωσον μόνον οἱ πταῖσται ἡδύνατο κανεὶς νὰ εὕρῃ καπὼς ἐλαφροτέρην τὴν πορείαν τοῦ Περτέφ πασᾶ· τὸ φοιῶδες εἶνε ὅτι φορολογοῦνται ἡ μᾶλλον ξεγελῶνται καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ἡ δὲ κυβερνητικὴ δρᾶσις τοῦ ἀωτέρου αὐτοῦ ὑπαλλήλου συνίσταται μόνον εἰς τὸ νὰ εἰσπράττῃ ἀυστόλως εἰς βίρος τῶν δικαστηρίων καὶ εἰς τὸ νὰ διασκευάζῃ τὸ πάθος τοῦ φανατισμοῦ τοῦ καταπιεζῶ ποικιλοτρόπως τοὺς ἀτυχεῖς χριστιανούς. Πολὺ συχνὰ τὸ πάθος αὐτὸ τὸν καθιστᾷ γελοιωδέστατον· οὕτω πολλάκις ἤναγκάσθη νὰ ἐξεμῇ κατὰ διαφόρων χριστιανῶν ποταμούς ὕδρων καὶ νὰ φυλακίζῃ δὲ αὐτοὺς ἐστὶν ὅτε διότι δὲν εἶχον τὰς ἐπιγραφὰς τῶν καταστημάτων τῶν γεγραμμένας τουρκιστί, ἄλλοτε φυλακίζει ὑπηκόους, διότι τὸν χαιρετοῦσιν ἀποκαλυπτόμενοι· ἄλλοτε διεκπλητίζεται ἐν μέσῃ ὁδῷ ὡς ἀπίους χαμῆλης μετ' πολίτας, διότι δὲν ἡγέρθησαν διαβάνοντες αὐτοῦ· μόνον ἐν μέσῃ δὲν ἡδυνήθη νὰ ἐφαρμόσῃ, νὰ ἀποστέλλῃ ὅλην δὲ δεσμώτους εἰς τὸ Φεζὰν ἐξέχοντα πρόσωπα ἐπὶ τῇ συκοφινίᾳ ὅτι ἀποτελοῦν μέλη τοῦ κομιταίου καὶ τοῦτο διότι ἔχει ἀνάγκην πρὸς τοῦτο καὶ τῆς συνδρομῆς τοῦ βαλῆ τῶν Ἰωαννῶν, ὁποῖος κατ' οὐδένα τρόπον ἐννοεῖ νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὰ μοχθηρὰ σχέδια τοῦ ἀνοήτου καὶ φανατικοῦ αὐτοῦ παρίφρονος· τούναντίον μάλιστα ὁ δικεκριμένος οὗτος διοικητὴς περιποιεῖται πολὺ τοὺς χριστιανούς καὶ φροντίζει παντὶ τρόπῳ νὰ ἐλαφρύνῃ τὰς δυστυχίας αὐτῶν. Διακεκριμένον πρόσωπον ὑψηλὴν κατέχον θέσιν ἔλεγε πρὸ ἡμερῶν ὅτι θεῖα εὐδοκία ἀπεσταλὴ ὁ διοικητὴς οὗτος κατὰ δυστυχίαν καὶ χριστιανότητας ἡμέρας εἰς τὴν Ἡπείρου· ἐὰν τὴν σήμερον δὲν ἦτο διοικητὴς Ἰωαννῶν ὁ Ὀσμάν πασᾶς, οὐδεὶς θὰ ἡδύνατο νὰ προῖδῃ πού θ' ἡδύνατο νὰ καταλήξῃ ἡ φοβερά δυστυχία ἡ καταμαστιζούσα τὸν τόπον αὐτὸν καὶ ἐπισπεύδουσα μανιωδῶς τὴν τελείαν καταστροφὴν τῶν κατείκων.

Οἱ ἀκούοντες συχνὰ νὰ γίνηται λόγος περὶ τῆς ἐπικρατούσης ἐνταῦθα δυστυχίας ἀμφιβάλλω ἐὰν ἔστω καὶ πόρρωθεν λαμβάνουσιν ἰδέαν περὶ τῆς πραγματικῆς δυστυχίας μας· θὰ ἐλεεινολογῶσιν ἴσως κατὰ συνήθειαν ἡμᾶς μίαν στιγμὴν καὶ κατόπιν θὰ μᾶς παραδίδωσιν εἰς τὴν λήθην, καὶ ὅμως δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχωσιν οὕτω τὰ πράγματα, δὲν ἔπρεπε νὰ ἀφεθῇ εἰς τὴν τύχην τοῦ ἀπελπισ καὶ καταβιβλημένους τόσους ἐλληνικούς πληθυσμούς· καὶ παρηγορητικαί μόνον λέξεις ἡδύνατο νὰ μετριάσωσι κατὰ πολὺ τὴν ἀνίαν καὶ νὰ διασκευάζωσι πῶς τὸ δεινὸν ψυχικὸν ἄλγος, τὸ ὁποῖον μᾶς καταμαστιρίζει, ἐν ᾧ ἦδη ἡ ἰδέα ὅτι οὐδεὶς μᾶς ἐνθυμεῖται, οὐδεὶς πονεῖ, οὐδεὶς ἀλγεῖ διὰ τὰς δυστυχίας μᾶς ἀπελπίζει ἐντελῶς· καὶ μᾶς κάμνῃ νὰ χάνωμεν πᾶν σθένος πᾶσαν ἰδέαν περὶ μελλούσης ἀπαλλαγῆς τῶν δεινῶν.

ΕΚ ΚΟΥΡΕΝΤΩΝ

Οὐδέποτε θὰ ἐλάβονον φρομὴν νὰ γράψω ἐὰν ὁ βίος τῶν πτωχῶν, τῶν χωρίων ἐπὶ ὁρίζοντι ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ἡσυχίᾳ· ἢ ἢ καὶ φιλίᾳ, ἴφθασεν εἰς τὸ ἀποχωρήσειν, καὶ αὐτὰ τὰ ὄργανα τῆς διοικήσεως, καὶ τοὶ μοσπωλίου διαπράττοντες πλείστους ἀναισχύντους καὶ κκοηθεὶς πράξεις. Πρὸ καιροῦ ὁ Μουδῆρ Ζήσης, ἐστειλε ἐγγραφοὺς, πρὸς τὸν Μουλιζμην Ἀβδουραχμάν, εὐρισκόμενον εἰς τὰ χωρία Γριντοπούλας, Ριζοῦ, μετ' αὐτοῦ· ὁ Ζαπτιὲς πρὶν φθάσῃ εἰς τὰ χωρία, εὗρε γυναῖκα ζυλεύουσα ἐκεῖ πού, ἡλικιωμένην. Αἰφνης ρίπτεται ἐπ' αὐτῆς ὡς τίγρις καὶ τὴν παρασύρει εἰς ἀπόκεντρον χιράνδραν, καὶ διὰ τῆς βίας τὸ τέρας, ἐξετέλεσε τὸ κτηνώδες πάθος τοῦ, ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐφυγε· ἡ δυστυχὴς γυνή, τρέχει ὁρμαίως εἰς τὸ χωρίον, κλαίονσα, εἰδοποιεῖ τοὺς κατοίκους, οἵτινες τρέχουν πρὸς τὸν μουλιζμην ὅστις μετέβη πρὸς τὸ Ριζόν, καὶ καταγγέλλουν τὴν πρᾶξιν· ἀλλ' ἀντὶ νὰ εὕρουν δίκαιον, τοὺς ἀπειλεῖ, ὅτι οὗτος θὰ τοὺς ὑπάγῃ δεμένους εἰς Ἰωάννινα, διότι προσέβαλλον τὴν στρατιωτικὴν τιμὴν τοῦ Ζαπτιέ, καὶ τοὺς πέρνει τρεῖς λίρας, καὶ οὕτω ἐφυγον κλαίοντες τὴν τύχην των. Τὸ ἴδιον ἐπεὶ ὁδὸν συνέβη καὶ εἰς ἄλλον πλησιόχωρον μετ' αὐτοῦ Κολτζήδες εὐρόντας τρία κοράσια, ἔχοντα τὰ φορτηγὰ των καὶ ζυλεύοντα. Οἱ κολτζήδες οὕτω παρουσιάσθησαν αἰφνης, καὶ ἐκαθίσταν εἰς τὰ φορτηγὰ. Αἱ νεῖσμα τοὺς εἶδον, ἐφοβήθησαν καὶ δὲν ἐπλησίαζον νὰ πάρουν τὰ ζῶα των, διὰ νὰ φορτώσωσιν καὶ ἡναγκάσθησαν νὰ φύγουν. Ἐκείναι δὲ εὖρ νὰ συχωριανόν των ποιμένα, καὶ τὸ παρακαλοῦν νὰ ὑπάγῃ αὐτὸς νὰ πάρῃ τὰ φορτηγὰ των· μεταβαίνει ὁ δυστυχὴς ἄλλα τραγικὰ πρὸς μίαν τεσσαράκοντα· οἱ κολτζήδες εἶπον εἰς αὐτὸν νὰ μεταβοῦν τὰ κορίτσια νὰ τὰ παρουν. Μιλλίς εἶδον τὰ κορίττια, ὅτι ὁ συχωριανὸς των ἐδῆ, τρέχουν πρὸς τὸ χωρίον, εἰδοποιοῦ τοὺς ἰκέλους των, ἀλλ' ἐπῆλθε νύξ πᾶσα καὶ τὰ ζῶα ἤλθον μόνον των. Ἰδοὺ καταστάσις, ἡ ὁποία μόνον ἐπὶ Ἀλῆ-πασᾶ ὑπῆρχε. Τὸ μόνον τιμαλφές ὅπερ διετηρήθη μέχρι τοῦδε, ἦτον ἡ τιμὴ, καὶ τῶρ πλέον μᾶς ἀφαιροῦν καὶ αὐτήν, τὰ εἶδε-χθῆ ὄργανα τῆς διοικήσεως, καὶ τοῦ μονοπωλίου.

Πρὸ ἡμερῶν ἐμάθομεν ὅτι ἐκ τῶν χωρίων Τσαρκαλιμάκη, συνέλαβον τὸν Γεώργιον Τσέλιον, εὐποροῦντα ὅπως δῆποτε, καὶ τὸν παρέσυρον εἰς τὴν θέσιν Κουμπαρίου, ὡς αἰχμάλωτον. Εἰδοποίησε τοὺς οἰκέλους, καὶ ἔφερον 20 λίρας, ὡς εἶχε καὶ ἀφῆθη ἐλεύθερος, ἐπιφυλασσόμενος εἰς ἄλλην ἐποχὴν, νὰ ἔχη περισσοτέρως διὰ νὰ τοὺς δώσῃ.

Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ Καλαμά, πλησίον τῆς Γεφύρας Ράικου, εὗρεθαι φάλακ, ἐκ λίπιδων εἰς τὴν στάνην τοῦ Μουχαρέμ Γασμῆ, ὅστις κατ' ἔτος διαχειρίζεται ἐκεῖ τὸ ποίμνιον του καὶ ἔχει τοὺς λίπιδες ποιμένας, οἵτινες διαπράττουν τὰς ἐλάστοτε ληστείας· καὶ πρὸ ἡμερῶν τοὺς συνέλαβον, ἐπ' αὐτοφύρῳ σφίζοντα τράγον, κλοπιμαῖον καὶ ἐλάωσαν τὸν ἐλά τὸ κρέας καὶ τὸν ἕτερον τὸ δέρμα μετὰ τῆς κεφαλῆς, καὶ τοὺς ἔφερον εἰς Ζήτησαν. Ἀμφιβάλλετε ὅτι δὲν εἶνε καὶ οἱ παρὰ τὴν Γεφύραν Ζαπτιέδες ἐν γυνώσκει, διότι μόνον εἰς ἐκατὸν βημάτων ἀπόστασιν ἀπέχει τὸ χωριόν.

Τὰς ἐρίδας μᾶς διερχόμεθα ἐν ἡσυχίᾳ, ἀλλ'

Ἀρχιεπίσκοπος ἐκ Βουλίας ὁ κ. Στέφανος Παναγιώτης καὶ ἀνεψιφίτης διὰ Κῆν' Βίτσαν καὶ ὁ κ. Πέτρος Τσερεβανιώτης, ὅστις ἀνεψιφίτης διὰ Τσερεβάν. Εἰς Ἀδυσσινίαν ὁ κ. Κῆν' Σουδάνης κ. Πίλλας Β. Λαζ.

Ὁ κ. Σκαμνελών πλῆθος μέλ'οντες λαμπροὶ νῆες κ. Ἀθανάσιος Σκαμνέων· ὑπὸς τὰς ἐπὶ διοχορίας ἐξετάσεις ἐνισπῶν τὸν καθήκοντα τῆς ἱερτικῆς σχολῆς μετ' αὐστηρὰν δοκιμασίαν ἡθικῇ τοῦ

ἐπιζήλου βαθμοῦ εἰς καλῶς. Τὰ ἐγκάρδια μας συγχαρητήρια καὶ τῷ εὐχόμεθα τὰ βέλτιστα.

— Ἀρκετοὶ ἐκ Θεσσαλονίκης δ κ. Γαβριὴλ Παπαναστασίου καὶ ἀνεχώρησε διὰ Δοβράν καὶ ἐκ Καβάλλας οἱ κ.κ. Στέφανος καὶ Μιχαὴλ Μποκούμης, οἵτινες ἀνεχώρησαν ὡσαύτως διὰ Δοβράν. Ἐκ Σοποτσαίου δ κ. Κωνσταντῖνος Μιχαηλίδης καὶ ἀνεχώρησε διὰ Ρουμανίαν.

— Τὸν ἀγαπητὸν ἡμῶν καὶ ἀνοικτόκαρδον φίλον κ. Προκόπιον Γκελιόδη ἐξ Ἀρτισίας τυχόντα μετὰ λαμπρὰν ἐπιτυχίαν κατὰ τὰς ἐπὶ διδακτορίᾳ ἐξετάσεις του ἐν τῇ Ἰατρικῇ Σχολῇ τοῦ βαθμοῦ εἰς καλῶς συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας εὐχόμενοι εἰς αὐτὸν πλήρη ἐπιτυχίαν καὶ ἐν τῇ πρακτικῇ του σταδίῳ.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ἡ ὁ Ἑλλήν. Βασιδεκερ.

Τελειὸς ὁδηγὸς τῆς Ἑλλάδος ὥστε ἐρχόμενος τις εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ μὴ χάσῃ οὔτε εἰς τὸν Πειρᾶ, ἡ εἰς τὴν Πάτρας ἢ τὴν Κέρκυραν, ἢ τὰς Ἀθήνας ἢ ὅπου ὅποτε τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ νὰ γνωρίζῃ αὐτὴν ἱστορικῶς, τοπογραφικῶς, γεωγραφικῶς, μὲ τὰ μυστεῖα τῆς, τὰ ἀρχαῖα καὶ νέα κτίριά της, τὰς τιμὰς τῶν ξενοδοχείων, σιδηροδρόμων, ἀμαξῶν κλπ., τὰ πάντα ἐν ἐνὶ λόγῳ.

Τιμᾶται χρυσόετος 5 δραχμῶν διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ 5 φράγκων διὰ τὸ ἐξωτερικόν, καὶ ἀποστέλλεται παρ' ἡμῶν ἀσφαλῶς καὶ ἐπὶ συστάσει, μόλις λάβωμεν τὸ ἀντίτιμον.

ΚΟΣΒΟΓΙΑΝΗΣ καὶ ΣΕΚΑΡΑΣ
ΡΑΠΤΑΙ
Νεωτερισμός, κομψότης, στερεότητα
143—Ὁδὸς Αἰόλου—143
ΑΘΗΝΑΙ

Εἰς τὸ ραφεῖον τῶν ἡπειρωτῶν Δ. Κοσβογιάννη καὶ Κ. Σεκαρά κόπτονται καὶ ράπτονται μὲ ζηλευτὴ κομψότητα καὶ στερεότητα ὅλα τὰ εἶδη τῶν φορεμάτων εἰς τιμὰς πολὺ συμφερτικὰς.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΠΩΓΩΝΙΑΝΗ ΜΟΛΥΒΔΟΣΚΕΠΑΣΤΟΥ ΜΟΝΗΣ

(Ἰδε συνέχεια εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον)

Τὴν μολυβδοςκέπαστον Μονὴν πρώτην φορὰν τῇ 650 ἱδρύσεν ὁ Κωνσταντῖνος Πωγωνάτος, ὁπότεν ἐτίμησεν αὐτὴν μὲ Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον ὅστις διετηρήθη μέχρι τοῦ 1863 καὶ εἶχε τρεῖς ἐπισκόπους τὸν Σελουσοφόρου καὶ Ἐμπορίας, τὸν Πουλχερίουπόλεως καὶ Διβρῶν. Κατ' ἀρχὰς οἱ ἀρχιεπίσκοποι αὐτῆς εἶχον τὴν ἐδρὰν των εἰς τὴν Μολυβδοςκέπαστον μονὴν, εἴτα κατὰ τὸν 16^{ον} αἰῶνα εἰς τὴν Διπαλίτσαν, ὅπου ἐκτίσθη τῇ 1298 ὁ καθολικὸς τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων ναός. Μετὰ δὲ ἔτη πολλὰ κατεστράφη παντόλως ἡ Μολυβδοςκέπαστος καὶ ἀνεκαινίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρονίκου τοῦ Κομνηνοῦ καὶ μεγάλου Δούκα καὶ πολὺν ἐλθὼν εἰς ἐσχάτον ὀφινισμὸν ἀνεκαινίσθη τῇ α' Δεκεμβρίου 1521. Ἡ ἐπαρχία αὕτη διετέλεσεν ὅτε μὲν ἀρχιεπισκοπὴ συνηνωμένη μετὰ τῶν ἐπαρχιῶν Κορυθαῶς ἄλλοτε μετὰ τῆς ἐπισκοπῆς Βελλᾶς, τὸ δὲ 1864 Συνδικτὴ ἀποφάσει ἐσχόλασε παντόλως καὶ συνεχωνεύθη προσαρτηθέντων τῶν χωρῶν αὐτῆς εἰς τὰς ἐπαρχίας Κορυθαῶς, Βελλᾶς κτλ. ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Πωγωνιανῆς Παναρέτου, ὅστις ἀπεβίωσεν ἐν Βουκουρεστίῳ. Οὐδέποτε ὁ θρόνος ταύτης πρὸ τοῦ 1828 ὑπεβιβάσθη οὐδὲ εἰς ἄλλην ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν τῆς Ἡπείρου προσηρτήθη, τὸ δὲ νότιον διαμέρισμα τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἀπὸ τοῦ θρόνου τούτου ἐν ἀγνώστῳ ἐποχῇ ἀποσπασθὲν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν Δρυϊνουπόλεως κατὰ τὸ πλεῖστον προσηρτήθη. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1687 ἕως τοῦ 1788 οἱ ἀρχιεπίσκοποι Πωγωνιανῆς διέμενον ἐν Βουκουρεστίῳ εἰς τὰς ἐκεῖσε Μοναστηριακάς γαλας, ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς ταύτης μέχρι τῆς καταλύσεως τοῦ θρόνου (1863) πάντοτε τὰ ὑψηλὰ αὐτῶν καθήκοντα ἀνετίθεντο εἰς τοὺς ἡγουμένους τῆς Μονῆς. Τὸ δὲ 1828 ὁ θρόνος οὗτος προσηρτήθη εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς Κορυθαῶς, τὸ δὲ 1834

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑΣ
ΤΩΝ ΜΑΚ ΔΟΥΛΑ ΚΑΙ ΒΑΡΒΟΥΡ

Ἀναχωρήσεις ἐκ Πειραιῶς.

ΤΡΙΤΗΝ, μετὰ μεσημβρίαν. Σάφην, Σίφνον, Μήλον, Χανία, Ραθυμνον καὶ Ἡράκλειον.

ΠΕΜΠΤΗΝ, 8 μ. μ. Κόρινθον, Λουτρακίον, Ἰτέαν, Γαλαξείδιον, Αἴγιον, Πάτρας, Ἰθάκην, Δευκάδα, Πρέβεζαν, Σαλαῶραν, Βόνιτσαν, Κόρινθον καὶ Κιόβασσαρον.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ, 7 μ. μ. Χαλκίδα, Αἰδηψόν, Βόλον, καὶ Θεσσαλονίκην.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, μεσημβρίαν. Δαρδανέλλια, Κωνσταντινούπολιν, Πύργον καὶ Βάρναν.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 8 μ. μ. Δίστομον, Ἰτέαν, Γαλαξείδιον, Βριτινίτσαν (προαιρετικῶς), Νάυπακτον, Πάτρας, Σάμην, Ἀγίαν Εὐθυμίαν, Φισκάρδον, Βεσιλικὴν, Δευκάδα, Πρέβεζαν, Σαλαῶραν, Πάργαν, Σαγιάδαν καὶ Κέρκυραν.

Πρακτορεῖα ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Ἀθηνᾶς, ἀριθ. 110, ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ ἐν τῇ πλατείᾳ Ὀμονοίας σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ Πειραιῶς Ἀθηνῶν.

Ἐν Πειραιεὶ δὲ πλησίον καφενεῖον Τζελέπη καὶ παραπλευρῶς τοῦ πρακτορείου Ἰταλικῆς ἀεροπορίας Φλώριο Ρουμπατῖνο. Τὰ πρακτορεῖα Ἀθηνῶν Πειραιῶς συνδέονται διὰ τηλεφώνου.

ΜΕΓΑ ΕΜΠΟΡΟΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ Κ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Τὸ κέντρον τῶν Ἡπειρομακεδων

(Γωνία ὁδῶν Δεληγεώργη, Λεωνίδου, Ζήνωνος καὶ Ἀχομινάτου)

Ἐν αὐτῷ εὐρίσκει τις ἅπαντα τὰ εἶδη Ἀποικιακῶν καὶ ἐδωδίων εἰς τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ. Μεγάλῃ ἀποθήκῃ βουτύρων καὶ τυρῶν εἰδικῶ κατασκευασμένων παρὰ τοῦ κ. Ἀθαν. Οἰκονόμου τακτικῶς κατ' ἐποχὴν μεταβαίνοντος πρὸς τοῦτο. Ἰδιαίτερον τιμὴν ἔστινατορίου φαγητὰ τῆς ὥρης. Ρητηνίτης δὲ ἐξαίρετος.

Τιμὰς συγκριτατικὰς ἄκρα περιτοίσεις.

Ἐπισκεφθῆτε καὶ θὰ πεισθῆτε.

ἡ ὁθὴ μετὰ τῆς ἐπισκοπῆς Βελλᾶς καὶ Πωγωνιανῆς. Τὸ δὲ 1842 ἡ ἐπισκοπὴ Βελλᾶς εἰς τὴν μητρόπολιν τῶν Ἰωννίων προσηρτήθη. Τὸ δὲ 1212 ἀποσπασθέντα πολλὰ χωρία τῆς Πωγωνιακῆς προσηρτήθησαν εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Δρυϊνουπόλεως, ὅτε καὶ ἡ ἐδρὰ ἦν εἰς τὴν ἐπισκοπὴν (Τιγκατίς). Ὑπάρχοντο δὲ εἰς Πωγωνιανὴν πληρὸν τοῦ Μπογτσάκου καὶ τῶν παρὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὄχθην τῆς Διόσης χωρίων ἐξ ἐκτεταμένης τῆς Συκιάς, ἐν μὲν τοῦ τμήματος Παιμετίου ἐδ-κα χωρία, ἐκ τῆς Κονίτης τὰ Δασκοβίον, Μελισσιόνα, Μιζοῦ καὶ Σαναδοῦ. Ἡ Διπαλίτσα (Διὸς πόλις) εἶνε λείψανον τῆς Πωγωνιανῆς, ἡ δὲ Μολυβδοςκέπαστος Μονὴ κατὰ φυσικὸν λόγον ἀντικατέστησε τὸν μεγαλοπρεπέστατον ναὸν τοῦ Ἀρείου Διὸς ἡ Μαληβοῦ.

Ἀρχιεπίσκοποι Πωγωνιανῆς

(κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν τιθεμένοι)

650 — 680 μ. Χρ. Παρθένιος, ὅστις ὑπῆγεν εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἔφερε τὰ συγκέλευγγραμματα τῆς Πωγωνιανῆς. 812 Ἀδακούμ ἐκλήμων, 851 Ὑπάτιος, 896 Χρύσανθος, 919 Βησσαρίων, 950 Ἀγάπιος Δρυϊνουπόλεως ἡγούμενος Δρυϊανῶν εἴτα ἀρχιεπίσκοπος Πωγωνιανῆς, 982 Πανάρετος, 1096 Χρύσανθος, 1127 Μητροφάνης ἐκ Δελβινάκίου, 1210 Διονύσιος, 1270 Γεράσιμος ἀγράμματος, 1298 Παχώμιος, ὅστις ἀνέβαινεν εἰς τὸ ὄρος Νεμέστικα καὶ προσηύχετο κατὰ τὸ ἔτος ἱδρῆθη ὁ ἐν Διπαλίτῃ καθολικὸς ναὸς τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, 1300 Μελέτιος, 1364 Ἀγαθόνικος ἐκ Ζαραβίνης ἢ Ἀρινίστης, 1384 Ἀγάπιος ἀγράμματος ἀναφέρεται τὸ ὄνομά του εἰς πολλὰ χειρόγραφα, 1445 Κυπριανός, ὅστις, τίς οἶδε διὰ ποίαν αἰτίαν, ἐκάθητο εἰς Μονὴν Πολυτάκην, 1503 Πρωτοπλάτης τίς ἐκάθητο εἰς τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον, ὅστις, ἡ ἐγγράμματος, 1550 Βησσαρίων, 1560 Διονύσιος, 1572 Γαβριὴλ, 1571 1578 Παρθένιος ἐκ Διπαλίτης, 1610 Ματθαῖος, 1630 Σισίνιος μετατεθείς, 1643 Παρθένιος παραιτηθείς, 1650 Δανιὴλ ἐξ Ὑψηλοτέρης, 1656

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ

Ἐμπροσθεν τοῦ νεοδημίου μεγάρου τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, οἰκίας Μελά, Δημοτικοῦ Θεάτρου (Συγγροῦ) καὶ Δημομαρχίας.

Τὸ αὐτὸ Ξενοδοχεῖον διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ δέκτου καὶ δραστηριωτάτου νέου κ. Γεωργ. Ν. Κουτσονίκα Ἡπειρώτου, καὶ εἰς ὥραιαν θέσιν εὐρισκόμενον, ἐγγύς δὲ ἀνακαινισθὲν κατέστη τὸ κέντρον τῶν ἐν Ἀθήναις διατρίβοντων Ἡπειρωτῶν. Πάντες δὲ οἱ ἐπισκεπτομενοὶ αὐτὸ, θέλουσι εὖρεϊ πρόθυμον περιποίησιν καὶ μοναδικὴν ἀπόλαυσιν χάριν των εὐαέρων καὶ μαγευτικῶν δωματίων του, ἅπερ εἶναι διὰ τὴν περὶ ὅσον περιζήτητα ἐν Ἀθήναις. Οἱ ἐν Ἀθήναις παρεπιδημοῦντες ξένοι καὶ Ἡπειρώται ἔλθου ἐπισκεφθῶσι καὶ θὰ δοκιμάσωσιν.

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ «Ο ΛΥΚΑΒΗΤΟΣ»

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Κ. ΠΡΟΧΩΡΗ (Ἡπειρώτου)

Πλατεῖα Κολωνακίου

Τὸ νέον τοῦτο Καφενεῖον, πρῶτον Χρήστου Μαραβέλακη, ὑπὸ τὴν διευθύνσιν τοῦ δέκτου, δραστηρίου καὶ ἀγαπητοῦ τοῖς πᾶσι κ. Νικ. Προχώρη, Ἡπειρώτου, ἀνακαινισθόμενον τελείως καὶ πλουτισθὲν διὰ διυλιστηρίου τοῦ ἐφευρέτου κ. Ν. Δασουρά, ἐγκριθέντος ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς Αστυνομίας, κατέπιν ἐξετάσεως τοῦ ἱατροῦ κ. Χρηστίδου, διακρίνεται ὡς ἀμειψτος καὶ τελεία καθαριότης, ἡ εὐγενὴς συμπεριφορὰ τοῦ διευθυντοῦ του καὶ ἡ ἄκρα περιποίησις. Ὁ νέος διευθυντὴς τοῦ τῶν πρῶτων κατεργόμενος εἰς τὸν ἐμπορικὸν κόσμον θέλει καταβάλλει πᾶσαν δυνάμειν προσπάθειαν καὶ δὲν θέλει φεισθῇ οὔτε κόπον οὔτε χρημάτων ὅπως ἀναδείξῃ τὸ καφενεῖόν του εἰς πρεσβύτερον παντὸς ἄλλου ἐν τῇ περιφερείᾳ του καὶ καταστήσῃ οὕτω τοῦτο τὸ Κέντρον τῶν Κολωνακιωτῶν, καὶ ἐλπίζει διὰ μόνων τῶν ἐφοδίων τούτων νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν εὐγενὴ καὶ ἐκλεκτὴν πελατείαν του καὶ ὅτι οὕτω καὶ μόνον θέλει τύχει τῆς ὑποστηρικτικῆς ταύτης τε καὶ τῶν ἀγαπητῶν του πατριωτῶν.

Νεκτοριος. 1684 1687 Διονύσιος. 1682 1700 Μιλάχιος ἡ Μαλαχίας. 1667 Μανασῆς χειροτονηθεὶς 30 Ἰουνίου. 1708 Εὐθύμιος, εἴτα ἀναφέρεται εἰς Μεγάς Οἰκονομὸς ἐγγράμματος, 1720 Ἰωαννῖνος υἱὸς Εὐσταθίου Παγουνη εἰς Ὀστανίτσης, εἴτα τὸ 1727 ἀναφέρονται εἰς ἡγούμενοι Πύσιος καὶ Ἀναπίος καὶ Βαρθολομαῖος. 1729 Δανιὴλ. 1780 Ἀθανάσιος. 1782 Δοσίθεος. 1783 Διονύσιος ἐκ Διπαλίτης ἐκ τῶν Γκανιατῶν. 1793— 800 Ἀνθίμος, εἴτα τὸ 1814 ἀναφέρεται ὡς ἡ οὐ μείζων ὁ παπᾶ Ἀπόστολος, ὅστις ὑπῆγεν εἰς τὸ Βουκουρεστίον. 1826 Διονύσιος, ὅστις ἀπέβωπε τὸ 1829. 1830-1834 Βησσαρίων. Κουτσᾶ καὶ Πωγωνιανῆς. 1835-1839 Ἰωσήφ Βελλᾶς καὶ Πωγωνιανῆς, ὅστις τὸν Δεκεμβρίον τοῦ 1834 ἐκτεταται ὑπογεγραμμένος ἐν ταῖς πράξεσι τῆς Συνόδου. 1839-1846 Ἰερόθεος ἐκ Σμύρνης Βελλᾶς καὶ Πωγωνιανῆς. 1847 Δωρόθεος. 1848 Νεόφυτος. 1848 Μελέτιος Ἀρείος, ὁ πρὸ Τυρολῆς, εἴτα τῇ 1849 ἀναφέρεται ἡγούμενος Μονῆς Ἀγάπιος ἀρχιερατικὸς ἐπίτοπος. 1050 1854 Νικανόρος Χίος ὁ ἀπὸ Λαμψίκου, ἐν Βουκουρεστίῳ ἐγκαταστάς, κύριον αὐτοῦ προσέθετο μέλημα νὰ πλουτίσῃ οὐδὲν ὅπως περὶ τῶν ἀποσταλάντων αὐτὸν καὶ πρεσβυτέρων μερμυῶν. 1854-1863 Πανάρετος ἀρχιεπίσκοπος Πωγωνιανῆς ἐκ τοῦ μεγάλου Τυρολόου, ἀπεβίωσεν ἐν Βλαχίᾳ.

Ἡ Διπαλίτσα καταστραφείσα τῇ 1770 ἀνεκατέστησε τὴν κόμην Κιόβλακον μέχρι τοῦ 1846 1850 ἔκτοτε δὲ ἡ κομὸπολις Βεστιά πρᾶτε λουσα τῆς Πωγωνιανῆς, ἐν ᾗ μένει ὁ διαπρεπὴς καὶ λαμπρὸς κατηρητισμένος φίλος καὶ Οἰκονόμος Παπᾶ Ἀναστασίου ἐκ Δουμαζῶν ἀρχιερατικὸς ἐπίτοπος τῶν ἁγίων Δρυϊνουπόλεως καὶ Βελλᾶς ἀπὸ τοῦ 1880.

Ἐν Δροβιάνῃ τῇ 4 Δεκεμβρίου 1901.

Νικόλαος Γ. Μυστακίδης.